

Mưa Biển

Vũ Thanh Hoa

Mỗi khi bước vào thang máy là chị cứ mong được vô tình gặp Dũng. Đó là sự mong muốn vô thức, chị không hề cố ý. Họ làm việc cùng một tòa nhà nhưng cách nhau đến cả chục tầng, họ quen nhau vì một lần va chạm xe máy, kỷ niệm rất vui. Cả hai làm hòa bằng một lần đi uống cà phê, chẳng ngờ khi trò chuyện với nhau lại hợp đến lạ kỳ. Rồi sau đó họ thường cùng nhau đi nghe nhạc, xem phim và chia sẻ đủ thứ chuyện trên đời.

Dũng bảo:

- Em không biết sau này có thể gặp ai nói chuyện hợp như chị không.
- Có rất nhiều lần mình tưởng như thế rồi không phải. Những mối quan hệ mới lại dẫn dụ mình những hứng thú mới. – Chị mỉm cười, bảo Dũng.

Cậu ta lắc đầu:

- Em không có làm tưởng. Em có nhiều bạn gái lắm nhưng chẳng ai nói chuyện hợp như chị, nói mãi chẳng muốn dừng.

Chị tránh ánh mắt trìu mến của Dũng. Để im bàn tay như ngằm cảnh cáo cái chạm nhẹ đầy ngụ ý. Rồi chị nhắm mắt, cố mường tượng ra khuôn mặt thân thuộc của Quang, người chồng sắp cưới đang đi du học. Dần dà chị coi Dũng như một cậu em trong nhà và Dũng cũng vậy. Chị hay kể về Quang, những tin tức, lời thăm hỏi của anh và tất cả vui buồn của giữa họ: những lúc hai người có chuyện giận hờn hoặc cả những nỗi nhớ nhung xa cách. Dũng nghe rất chăm chú và thường động viên, khuyên nhủ chị. Ngược lại, Dũng cũng chia sẻ với chị về những những "chiến công" của các cô gái và cả những những cú "thất tình" vui vẻ.

Một lần, ngồi cà phê với nhau, thấy Dũng có vẻ hơi khang khác, chị hỏi:

- Chị thấy em thế nào ấy, có chuyện gì không?

Dũng nhìn ra biển, những con sóng đang vẽ những vệt trắng mờ màng lên làn nước xanh thẳm. Chiều phố biển đẹp và bí ẩn. Những cặp đôi thong thả dạo bước hoặc ngả đầu tình tứ bên nhau. Thấy Dũng im lặng, chị cũng không hỏi thêm, lắng nghe một bài tình ca văng ra từ chiếc loa phía góc bên phải họ ngồi. Chợt Dũng nói:

- Chắc em phải có người yêu thôi chị nhỉ.

Chị hơi bất ngờ, nhưng trấn tĩnh ngay, mỉm cười vô tư:

- Ừ, tất nhiên, đó là điều đương nhiên mà.

Dũng lại trầm lặng khác thường, cũng hơi lạ so với bản tính vốn sôi nổi và hóm hỉnh thường ngày. Chị bảo:

- Sắp có người yêu mà sao bối rối thế, cần chị giúp gì không?

Dũng tăng lên câu hỏi của chị.

Hôm nay vẫn vui, vẫn dễ chịu nhưng hình như có cái gì khang khác. Chị nghĩ mình không có quyền quá tò mò. Nếu mình quan tâm quá sẽ là có lỗi với Quang. Hôm qua anh ấy báo là cuối năm sẽ về, chị nhắm tính từ bây giờ đến cuối năm còn tròn ba tháng nữa, ừ, ba tháng nữa. Chị thấy bình thản, không quá mong đợi mà cũng không quá thờ ơ. Quen nhau lâu dài, bình yên và chắc chắn, chị biết anh sẽ yêu chị, chung tình với chị, sẽ cưới chị và tử tế với chị suốt đời. Đó là phần phúc của từng người đàn bà mà Thượng đế không chia đều cho tất cả.

Chị nhìn đồng hồ, phải về thôi. Cách nhau nửa vòng trái đất, buổi tối bên này là buổi sáng nơi Quang đang sống và học tập. Xa nhau, chỉ gặp nhau qua mạng, anh mong ngóng chị từng phút. Nhưng họ cũng chỉ biết hỏi nhau: "*anh khỏe không, em khỏe không*", "*hôm nay có gì mới không, có gì vui không, em có nhớ anh không...*" Nói mãi cũng hết đề tài, nhưng sợ anh buồn mà chị phải nghĩ ra một chuyện gì đó, một câu gì đó để anh an tâm, hài lòng... rồi chị lại thấy áy náy vì hình như mình không nói thật, mình không chia sẻ được những suy nghĩ hiện tại với anh. Hay là mình đã "xa mặt cách lòng" mất rồi, mình bị phân tâm mất rồi...

Hai người bước chậm bên nhau, đã thành qui ước, gần đến cổng nhà chị một đoạn thì Dũng sẽ quay về. Bỗng dừng cậu ta dừng lại. Chị cũng dừng lại. Chị vẫn không hỏi gì. Chơi với nhau bao lâu, chị biết tính Dũng. Điều gì cậu ấy muốn nói thì sẽ nói, chẳng cần phải gắng hỏi, mà điều gì cậu ấy không muốn nói thì thôi, cứ để trong lòng. Chia sẻ không có nghĩa là phải nói tất cả. Im lặng đi bên nhau cũng là sự chia sẻ thú vị. Rồi Dũng hỏi:

- Nếu có người yêu thì làm gì nhỉ?

Chị cười phá lên, hơi lớn tiếng so với cần thiết. Buồn cười thật, một chàng trai lừng lững khô ngô tuần tú sắp ba mươi tuổi rồi, mà lại hỏi vậy. Chị nghĩ là cậu ta đùa, nên buồn cười quá. Chị vừa cười vừa bảo:

- Thôi nhé, không tư vấn cho em chuyện này đâu. Có người yêu thì tự khắc sẽ biết!
- Tất nhiên là em thừa biết, nhưng mọi ham muốn sẽ qua nhanh thôi, chỉ sự say đắm là làm mình nhớ mãi.

Chị thấy hụt hơi, chị nhạy cảm, chị sợ những điều mình vẫn tránh né bấy lâu bỗng nhiên ủa đến đột ngột và mãnh liệt. May quá mình hơn cậu ấy về tuổi đời và kinh nghiệm, mình là "chị".

- Bỏ ra khỏi đầu những ám ảnh, thoải mái cho một cuộc tình mới em nhé.

Chị nói dịu dàng, nhưng dịu dàng quá mức. Mình có làm sai gì không. Mình có lỗi với ai không nhỉ? Có lẽ phải dừng lại ở đây thôi, dừng lại trước khi nó bắt đầu.

- Thôi em về đi – Chị bảo Dũng – Đến đây chị tự về được rồi, anh Quang chắc lại đang ngồi bên máy chờ chị.

- Dạ. – Dũng đáp ngoan ngoãn như mọi lần.

- À – Chị quay lại bảo Dũng – Tạm thời thời gian tới đây chị rất bận, khi nào rảnh thì chị em mình hãy gặp nhé.

- Dạ.

Họ quay đi, bước về hai phía. Gió biển mùa thu ấm nồng là thế mà chị thấy lạnh buốt lạ thường.

Và thế là hơn hai tháng trời nay họ không liên lạc với nhau. Cùng làm việc tại một tòa nhà nhưng họ cũng không chạm mặt nhau. Nhưng mà không thể không nghĩ về Dũng. Chị thấy mình hụt hẫng điều gì đó thật khó diễn tả, thấy buồn bã lạ lùng. Nhiều khi chị mở điện thoại để nhìn thấy tên Dũng trong danh bạ rồi thôi, lên mạng nhìn thấy cái ảnh của cậu ấy đang nheo nheo mắt rồi thôi. Quang đang phấn khởi nói với chị về một đám cưới gần. Anh gửi cho chị các mẫu váy cưới sang trọng từ nước ngoài và kế hoạch đi nghỉ tuần trăng mật. Anh học về kinh doanh nên tính toán việc gì cũng đâu vào đó, đúng là một người chồng lý tưởng. Anh bảo:

- Vợ anh đúng là cô bé lãng mạn, bàn chuyện đám cưới mình mà cứ như nghe chuyện của ai. Em có mong đến ngày làm vợ anh không?

- Có chứ ạ, người đàn bà nào chẳng mong mình lấy được người mình yêu. (Chị bấm vào icon mặt cười).

- Anh yêu em. Hôn em nhé. Ngủ ngon. – Anh cũng bấm vào mặt cười rồi tắt máy.

Chị đắp tấm chăn có in những họa tiết vui mắt lên mình. Căn phòng vắng lặng đến mức hình như nghe thấy cả tiếng lá cây đang rơi ngoài thềm. Chị lại thấy buồn mênh mang. Kỳ cục quá, sắp đám cưới với người yêu gần chục năm trời mà thấy buồn là sao chứ. Thôi cố ngủ đi để khỏi nghĩ ngợi, bỗng điện thoại rung lên báo có tin nhắn. Hơi ngạc nhiên, chị mở máy nhìn: "*Chúc chị ngủ ngon nhé*" – Là tin nhắn của Dũng. Sao tay mình lại run thế này, sao tim mình đập mạnh thế này. Trời, sao mình mừng thế này. Chị cương quyết, tắt máy, không trả lời. Nhắm mắt ngủ. Nhưng sao giấc ngủ không đến. Trần trọc mãi, chị lại nghĩ ngợi: "*Sao mình không trả lời thẳng em thân thiết bấy lâu nhỉ. Trả lời một tin nhắn bình thường như thế chỉ là một hành vi ứng xử theo phép lịch sự, mình nghiêm trọng lên làm gì*". Chị ngồi dậy, mở đèn, mở điện thoại, nhắn: "*Chị cũng chúc em ngủ ngon. Bye.*" Dũng nhắn lại liền: "*Dạ. Em nhớ chị*". Chị tắt máy thật nhanh. Dứt khoát không không đọc nữa. Chị trùm chăn lên đầu. Cấm được nghĩ ngợi gì nữa. Ngủ thôi! Ngủ thôi! Bỗng chị cảm thấy hình như có những giọt nước mắt rón rén, run rẩy lặng thầm rơi trong sâu thẳm... Chị nhắm mắt lại ngủ thiếp đi nhưng nơi bờ môi lại động một nụ cười...

Thang máy dừng lại, cửa mở, một áo kẻ sọc bước vào. Chị giật mình. Dũng đứng trước mặt chị: cao lớn, trẻ trung, ánh mắt rạng ngời. Họ nhìn nhau. Bao nhiêu lâu rồi không gặp. Mười năm hay một thế kỷ nhỉ. Chị nhìn đi chỗ khác lảng tránh nhưng vẫn thấy mình run rẩy.

- Em khỏe không. – Chị hỏi.

- Em bị ốm.

Chị nhìn trộm Dũng: *Đẹp trai ngời ngời thế kia mà bệnh gì? Xạo ghê!* Nhưng mà chị vẫn thấy lo lắng, hay là cậu ấy bệnh thật? Mình vô tình quá?

- Em bị ốm làm sao?

- Em bị viêm họng, cũng đỡ rồi chị ạ.

- Uống thuốc chưa?

- Dạ, em uống rồi.

- Ăn uống thế nào?

Chị lại thấy họ thân quen như chưa hề có thời gian xa cách. Cậu ấy vẫn như đứa em nhỏ của mình, vẫn chia sẻ với nhau mọi chuyện vợ vẫn nhất như mọi khi. Thang máy mở cửa, đã đến tầng trệt, họ cùng bước ra.

Dũng mỉm cười:

- Ăn uống cũng đỡ rồi chị ạ, đã có người lo cho em.
- Thế à, mẹ em chuyển về ở cùng với em hả?
- Không ạ... em có người yêu rồi. – Dũng nói, vẻ lúng túng.

Chị phác một nụ cười, nhưng một nụ cười thật khó khăn. Dũng có người yêu là điều đương nhiên mà, chị vẫn mong thế mà, họ vẫn bông đùa biết bao lần về điều này mà...

- Chúc mừng em, cô bé nào may mắn thế?
- Cô bạn đồng nghiệp tên Lan, chị cũng biết mà.

Chị nhớ ra rồi, cô bé làm cùng với Dũng, xinh xắn, ngoan ngoãn, dịu dàng.

- Ôi, Lan thì tuyệt vời quá, nhưng sao bây giờ mới nhận ra nhau hả em?
- Em biết cô ấy quý mình lâu rồi... – Dũng bỗng dưng thờ dãi – Nhưng tình yêu lại kỳ lạ lắm, nó không phải là sự biết ơn nhau chị à.
- Ừ...

Họ im lặng. Chị lại thấm thía hơn sự chia sẻ trong im lặng. Đã ra đến cổng, họ chào nhau. Chị một mình đi về. Thôi từ đây cậu ấy đã có người chăm sóc, chia sẻ vui buồn, mình thật yên tâm.

Đang xem các mẫu hoa cưới thì cô em gái bảo có người tìm. Nghĩ là anh thợ quay phim đến bàn lại địa điểm làm Album cưới nên chị thủng thẳng bước ra. Chị hơi ngạc nhiên khi thấy Dũng, trông rất bảnh bao chừng chạc.

- Ôi, em... – Chị không giấu nổi nỗi vui mừng. Dũng chậm rãi đưa ra một tấm thiệp cưới màu đỏ.
- Em cưới vợ hả? – Chị bất ngờ quá, không biết nói gì nữa, cứ tròn xoe mắt nhìn.
- Vâng, Lan là một người con gái tốt. Chủ nhật chị đến dự với chúng em nhé.
- Ừ – Chị mỉm cười – Đúng là tuổi trẻ. Yêu tốc hành, cưới tốc hành. Mình lạc hậu thật rồi.

Bây giờ mới thấy Dũng mỉm cười, cậu ấy đứng dậy, chào chị rồi quay bước, chị cầm tấm thiệp vào trong nhà.

Bỗng chị nghe Dũng gọi :

- Chị ơi ?
- Ừ, em ? – Chị ngỡ ngàng.

Dũng đứng đối diện chị, chừng chạc bình thản. Cậu nhìn sâu vào mắt chị rồi nói dịu dàng :

- Em muốn chị nói với em một câu gì đó. Chỉ một câu với em thôi, em sẽ nghe lời chị.

Chị thấy trái tim mình run rẩy. Chị muốn ôm chặt Dũng. Chị muốn nói rất nhiều điều mà bao ngày qua họ cố gắng không nói với nhau nhưng... Chị dùng hết tất cả sức lực mỏng manh cuối cùng của mình để kim lại, nói với Dũng :

- Em về đi. Chị chúc em mãi mãi hạnh phúc.

Chị quay vội đi, chạy vào nhà, ngồi xuống giữa đống hoa cưới và đồ cưới ngổn ngang. Chị mỉm cười: Mình sẽ không khóc, không khóc đâu. Rồi chị nhìn ra ngoài cửa sổ: Biển vẫn đang đón những cơn sóng trắng lan tỏa trong chiều tím. Hình như dự báo thời tiết tối nay có mưa. Chị sẽ ngồi tĩnh lặng một mình để cảm nhận mưa buồn và lạnh đến mức nào trong căn nhà bình yên của mình.

Vũ Thanh Hoa

[Je ne pourrais jamais t'oublier - Nicoletta](#)